
HET AMSTERDAMS LYCEUM
OLO-BULLETIN

mei 1988

*Afscheid drs P. Schraa
24 juni 1988

* Interview

* Terugblik Dies-middag

* Herinneringen

OLO-bestuur

Eric Ros

Paula van Cleef-Joachimsthal

Tine van Gelderen

Maarten Lemberger

Reina Spier-van der Woude

Alfred de Swarte

OLO-secretariaat

Paula van Cleef-Joachimsthal

Heinzestraat 25 hs

1071 SL Amsterdam

tel. 020 - 71 91 59

Redactie OLO-bulletin

Donald Koppel

Oostelijk Halfmond 42

1183 GB Amstelveen

AFSCHEID DRS. P. SCHRAA

Drs. P(iet) Schraa, sinds 1950 als docent geschiedenis aan Het Amsterdams Lyceum verbonden, zal in verband met het bereiken van de leeftijd van 65 jaar aan het eind van de cursus de school verlaten.

De afscheidsreceptie zal plaats vinden in de aula op vrijdagmiddag 24 juni aanstaande van half zes tot half acht.

Mede namens de OLO nodig ik al zijn oud-leerlingen en andere belangstellenden van harte uit om hierbij aanwezig te zijn.

Drs. R.Schoonveld, rector

Foto: Donald Koppel

drs Piet Schraa, in zijn studeerkamer tijdens het interview. Met cigaret uiteraard.

Schraa: het interview

"In het onderwijs moet je vergezichten
"aanbieden"

"Je moet met de stof worstelen, in plaats
"van met de methodes"

"Voorzeggen tijdens eindexamen? Ach, ik
"zei de eerste letter van een naam, en dat
"ging dan nog vaak fout ook"

"Groene borden met geel krijt in plaats van
"zwart met wit krijt, dat heette ook onder-
"wijsvernieuwing"

"Het Amsterdams een moeilijke school? Er was
"één lerares, die had het na drie uur al
"bekeken".

Over vroeger en nu

Schraa zelf was vroeger leerling van het Vossius Gymnasium.

..."In die tijd deed je op het gymnasium niet aan sport, maar wel aan cultuur. Toch moesten we eens voetballen tegen wat toen een ambachtsschool heette. Zei één van de leerlingen van die ambachtsschool: wij moeten tegen jullie spelen, hoe heet dat ook weer? Ze hadden nog nooit van het gymnasium gehoord, dat was een andere wereld.

In die tijd was alles nog kleinschalig. De middelbare scholieren in Amsterdam kenden elkaar vaak via het Famos Kerst-toernooi, ook als ze op verschillende scholen zaten. Dat bestaat natuurlijk niet meer."

Schraa vindt het overigens goed dat er geen sociale drempels meer zijn.

..."Maar er zouden wel wat meer andere drempels moeten zijn. Moet je zien wat er nu de scholen en universiteiten binnengaat en er niet met een diploma of graad af komt, dat is toch vreselijk!

Vroeger had je nog toelatingsexamens voor de middelbare school."

(Toevallig niet voor het Amsterdams, weet de interviewer zich te herinneren).

Uiteraard kom je dan vanzelf op het niveau van vroeger en nu.

..."Kijk, de leerlingen van nu zijn natuurlijk niet stommer dan toen, maar het gemiddelde is wel aardig gezakt, omdat iedereen aan een vervolgonderwijs meedoet, ook als er geen belangstelling aanwezig is. Zo gaf ik eens een les over de Verlichting.

Tenslotte liep ik naar het lichtknopje en zei: jongens, vergeet 't maar, dit is het: de verlichting!

Maar ja, tegen de soundmix-show kan ik dus niet op."

Aan de 7-tiger jaren denkt Schraa niet met weemoed terug.

..."Er kwamen te veel mensen in het onderwijs zonder enige wetenschappelijke belangstelling, ook al door de toevoeging van Havo en Mavo aan de school. Zij overzagen maar een klein stukje stof en toonden de leerling nooit vergezichten, en daar gaat het toch om. Er kwam eens een sollicitant op blote voeten bij Van Pesch. Dat ging (zelfs) Van Pesch iets te ver."

..."Ik heb heel wat van die stagières in mijn les gehad. Dan zei ik: vooruit, geef jij nu maar eens een les, je mag doen wat je wilt. Dan werd de klas in een carré gezet, en na een kwartier was het op. Dan gingen ze discussiëren en vergaten dat discussie ook een techniek is. Daar kwam dus ook niets van terecht: het was immers op! In plaats van met de stof te worstelen worstelden ze met de methodes, zonder daar op een bevredigende wijze uit te komen."

Schraa vindt het prima dat het onderwijs zich weer meer ontwikkelt in de richting van de prestatie, in plaats van het gezellig bezig zijn.

Over het begin

Zijn vroegere leermeester Romein haalde hem naar het Amsterdams in 1950.

..."Dat ging zo: Piet, ik heb een school voor je vlak bij huis, het is wèl een ploertenschool voor rijkelui (Romein was socialist). Het rijkeluis-image is er nu echt wel af: er wordt nog nauwelijks beschaafd Nederlands gesproken; het is een echte Amsterdamse school geworden.

Gunning had de keus uit twee sollicitanten en gaf die ander 8 en mij 12 uren, omdat ik getrouwd was. Dat speelde toen nog een rol.

Gunning had niet lang nodig om te constateren dat ik een geboren leraar was. Het ging mij ook nooit om het lesgeven alleen. Ik deed aan allerlei activiteiten mee (toneel, revu's e.d.) en bleef vaak uren na om te ouwehoeren met collega's en leerlingen."

Kreeg Schraa ook nog wel eens goede raad?

..."Ja, van Kalff, die ik moest opvolgen. Die zei: kijk Schraa, je moet twee dingen nooit doen, dat is de Koningin beledigen of naakt voor de klas gaan staan."

Over het vak van leraar

..."Ik ben het type leraar dat altijd nog verrast wordt door de bel.

Dat is een kwestie van enthousiasme. Als je het niet leuk vindt hou je het ook niet vol in dit vak.

Ik heb leraren binnen een paar jaar ontluisterd zien worden.

Er was er één, die had het na drie uur al gezien en die zei in de kleine pauze, dat zij met lesgeven stopte."

Schraa gelooft in zelfwerkzaamheid van de leerling en gelooft niet in een (te) kindgerichte aanpak.

..."Je mag ze best een lepel voorhouden, maar laat ze alsjeblieft zelf slikken."

Schraa zou niet iets anders hebben willen doen.

..."Ik zie mij niet op een stoffig archief zitten tussen de boeken."

De mening van de interviewer dat Schraa niet slechts op het toneel een goed acteur is, maar ook voor de klas, wordt niet gedeeld.

..."Maar je moet natuurlijk wel wat van je les maken, een leraar moet levendig zijn."

Van dat moderne gedoe met secties, gecoördineerde proefwerken en doelstellingen moet Schraa niets hebben.

..."Ik ben eigenlijk "hors concours" in mijn sectie; ze denken: laat die ouwe maar schuiven.

Ik overhoor ook bijna nooit en geef grote proefwerken, dan zie ik wel wat ze ervan begrepen hebben."

Klopt het gerucht dat Schraa op het mondeling eindexamen (nog steeds) voorzegt?

..."Ja en nee. Ik zeg niet voor, maar breng ze op een naam; ik mompel dan bijvoorbeeld Puh..Buh.. (Petersburg) en dan antwoorden ze dus foutief Parijs.

Als ze moesten weten door wie Roosevelt werd opgevolgd (Truman), dan zei ik: het was een ware man (true man)."

Over collega's

..."Gunning was natuurlijk een hele grote. Bij hem stond het vormingsdoel centraal, hij was een groot pedagoog. Maar het doet in de zakelijke jaren tachtig wat verouderd aan. Maar goede omgangsvormen zijn natuurlijk nooit weg, dan geef je de mensen nog wat meer mee voor de rest van hun leven.

En dan Kalff, dat was een echte aristocraat. Volgens de leerlingen sprak hij de eerste drie dagen van de week over het concert dat hij bijgewoond had en de laatste drie dagen over het concert waar hij nog naar toe moest.

Economische geschiedenis vond hij maar niks, het had geen niveau.

Mevrouw Gutteling, dat was een kleine chique dame die zeer goed Engels gaf en voortreffelijk geïmiteerd kon worden door mevrouw Crevels."

De interviewer herinnert zich Crevels als een voortreffelijk docente, maar wat koel.

..."Tja, dat hoor je wel meer van leerlingen, vooral uit de lagere klassen, maar dit is nu juist een dijk van een vrouw. Every inch a lady. Streng en rechtvaardig, maar je had als leerling natuurlijk nooit het laatste woord.

Ze had ook een ongezond plichtsbesef; ze was bij voorkeur ziek in haar eigen tijd, dus in de vakantie.

Zij behoorde ook tot het type mens dat aan een zieke collega, met wie ze verder niets te schaften had, een kippetje kwam brengen.

Zo was Ans dus ook.

En dan had je nog Max van Bruggen, leraar Duits en door de leerlingen "Herr Doktor" genoemd. Hij behoort tot dé trekpleisters van de Dieslessen, want oud-leerlingen komen kijken naar strenge en goede docenten en docenten met iets speciaals.

Van Bruggen was inderdaad buitengewoon. Omdat hij een uitstekend docent was, meende hij dat schoolregels op hem wat minder van toepassing waren dan op anderen. Hij was minstens één op de drie lessen afwezig - Gunning haalde hem ooit tijdens de les uit de Roode Leeuw -

---

maar daar zat hij niet mee. Hij kon het wel met minder lessen doen, zei hij dan.

Max maakte overigens alles. Eens kwam hij een lokaal binnen en zei: "jongelui, ik heb net een spatje op mijn overhemd gekregen en ga even naar huis om me te verschonen, jullie gaan zelf maar aan 't werk." De imitatie door Schraa is trouwens voortreffelijk!

En wat te zeggen van de laatste leraar met een bijnaam? Jekkel dus. Teixeira de Mattos was een geliefd mens, we zouden hem nu een beetje "weird" vinden.

..."Tex, die speelde een rol waarin hij zo verstrikt raakte dat hij er niet meer van los kon komen.

Die liet zich het Valeriusplein overbrengen door leerlingen, want zelf durfde hij zogenaamd niet.

Maar 's zomers ging hij wel op een kameel door de woestijn. Hoe kan dat?

Een bekende act was het niet kunnen dichtmaken van zijn veters, dat moesten leerlingen voor hem doen.

Eens stelde ik hem voor de zaterdagmiddagbijles en strafklas over te nemen en het voortaan bij toerbeurt te doen. Alsof ik een oneerbaar voorstel deed! Ik leverde hem over aan het weekend, waar hij nooit door kon komen.

Met de democratie had hij niets op. Aristocratie, dat was het. Uiteraard beschouwde hij zichzelf als behorende tot de kaste der besten.

Mevrouw van Katwijk-Knapp, dat was er nou één, die geloofde alleen in het goede van de mensen. Iedereen was een schat. En als ze boos werd ging het op zo'n Sinterklaasmanier: mijn kind, dat zou je toch eigenlijk niet nog eens moeten doen. Beloof je dat?"

Over de inspectie

..."Vroeger had je Westerveld, die was berucht. Als de inspecteur in het gebouw was dan gonsde het overal en zaten vele collega's bij voorbaat met kromme tenen.

Als gecommiteerde bleek de man overigens zeer mee te vallen, misschien had hij onbewust wat goed te maken.

Vandaag de dag hoef je daar niet meer om te komen. Inspecteurs gaan over de regels en niet over de scholen, die zie je hier niet meer.

Wie zie je hier trouwens nog wel?

In het kader van de vernieuwing moesten er raampjes in de deuren komen. Dan kon de schoolleiding het leerproces controleren. Alsof rectoren daar vandaag den dag nog tijd voor hebben. Te gek voor woorden!"

Over rectoren

Schraa heeft alle vijf meegemaakt:

..."Gunning, de eerste rector, herinner ik mij als een onderwijsman, liever nog een "schoolman" pur sang.

Hij kende iedere leerling bij naam en begroette hen iedere morgen bij hun binnenkomst. Hij was eigenlijk met de school getrouwd: zijn vrouw vertelde mij bij zijn afscheid, dat ze zo blij was met zijn pensionering omdat hij dan eindelijk eens aanwezig zou zijn op de avond van haar verjaardag. Ik herinner me nog hoe ik in 1950, na de 2de Kerstavond gevierd te hebben, 's nachts onder de school doorliep op weg naar huis en toen het licht op de rectoriskamer zag branden: Gunning was aan 't werk!

Wat ik me ook nog goed herinner was zijn grote gevoel voor humor. Als we tijdens een docentenvergadering lachten, wachtte Gunning tot het gelach afgelopen was - meestal lachte hij zelf niet mee - en maakte dan z'n zin af. Z'n sterkste zijde was ongetwijfeld de aandacht, die hij de leerlingen gaf en de ruimte die hij hun liet.

Van den Broek, zijn opvolger, was in vele opzichten zijn tegenpool: een nuchtere en zakelijke man, die duidelijk de uitstraling en de gedrevenheid van Gunning miste. Hij was meer een manager, die echter de naoorlogse, totaal veranderde tijd, beter aanvoelde dan de ouderwetse Gunning. Van den Broek was "every inch a gentleman", die 't goed met de collega's kon vinden.

Van Pesch, weer een classicus zoals Gunning, was wel een echte onderwijzman evenals Gunning, maar hij miste diens gedrevenheid. Hij was meer een levensgenieter, een bohémien, gezellig en slordig. Zelf vond ik het wel eens een bezwaar dat hij te vaak handelde volgens zijn sym- en antipathieën.

Krijn was weer een chemicus, zoals Van den Broek, en net als Van Pesch een voortreffelijke leraar. Met Van den Broek had hij de meer zakelijke instelling gemeen en met Van Pesch de enigszins uit de losse pols gevoerde leiding.

Met de huidige rector, collega Schoonveld, is er weer een rector gekomen à la Gunning: iemand die denkt en leeft voor en met de school, enthousiast en zakelijk tegelijk, onder wie de school weer een eigen imago aan het verkrijgen is."

Tot zover de ontboezemingen van Piet Schraa.
Wij hopen hem nog lang op de Dies als gastdocent te kunnen begroeten!

Donald Koppel (1962)

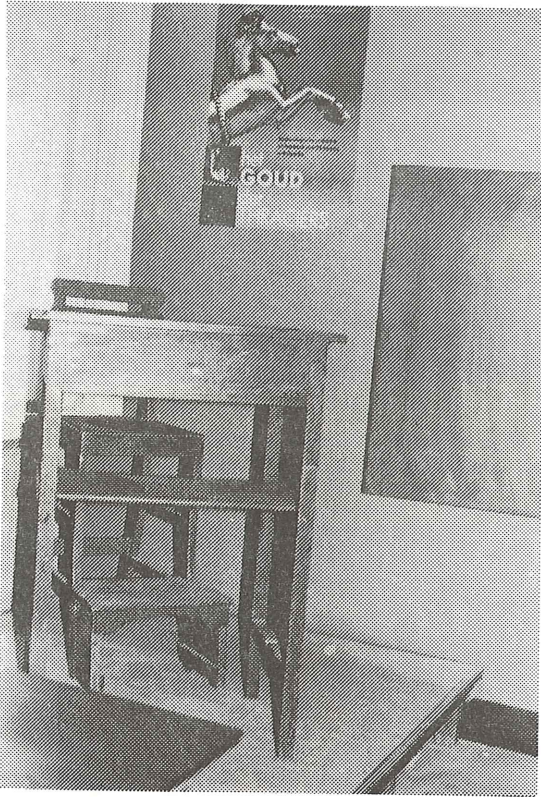

Foto: Donald Koppol

drs Piet Schraa was de laatste docent, die vanaf het spreekgestoelte op een verhoging doceerde.

“HALO, OP ‘T FEESTELIJK SAMENZIJK...”

Het is meestal moeilijk om enthousiasme op te wekken, vast te houden en er een nieuw hoogtepunt aan toe te voegen. Als er tussen beide hoogtespunten een jaar verstrijkt, wordt het er niet gemakkelijker op. De reacties op de OLO-activiteiten tijdens het lustrum van 1987 waren echter zo talrijk en zo positief, dat we het er maar op gewaagd hebben. Resultaat: de OLO-borrel van 27 februari 1988.

Het groepje mensen dat zich beschikbaar heeft gesteld om te helpen, blijkt van kort en zakelijk vergaderen te houden maar schuwt gezelligheid niet. De voorbereidingen verliepen dus vlot. Nu was het afwachten geblazen. Zou de middag zelf ook vlot verlopen? Zou het programma in de smaak vallen, zou er voldoende te drinken en te eten zijn, zou...???

De opinies maar eens gepeild.

Aanvangstijd: mag wel wat vroeger. Schoolliederen zingen: heel ontroerend. Programma Dorine van der Klei: zeer knap en artistiek. Haar eigen, tot een conférence verwerkte schoolherinneringen vielen bijzonder in de smaak. Consumpties: overvloedig en smakelijk. Temperatuur: te laag, maar ja, 't is februari en dat zal zo blijven. Voor herhaling vatbaar? Welzeker, liefst wekelijks, desnoods maandelijks en als het niet anders kan, dan maar jaarlijks. Algemene indruk: 4 (volgens de schaal van Gunning).

Er viel een grote spreiding in eindexamenjaren te constateren, al was de jongste generatie niet al te sterk vertegenwoordigd. Doch ook zij zullen eens van oudere jongeren jongere ouderen worden en dan zullen ook zij willen terugkeren naar de plek van hun gelukkige jeugd.

Er waren nu ongeveer honderdvijftig mensen bijeen. Velen van hen hebben zich voorgenomen om voor de volgende bijeenkomst een paar klasgenoten op te trommelen. Zo ontstaat er een aardige rekenkundige reeks met als resultaat, dat we over enkele jaren het gehele RAI-complex zullen moeten afhuren... Afwachten maar even.

Ienslotte een toepasselijk cliché: het was een goede bijeenkomst, een stimulans om op de ingeslagen weg verder te gaan.

Alfred de Swarte (1948)

Foto: Donald Koppel

Mevrouw Crevels (oud-docente Engels), de heer Krijn (oud-docent scheikunde en oud-rector) in gesprek met de huidige rector, de heer Schoonveld, tijdens de OLO-diesborrel.

Foto: Donald Koppel

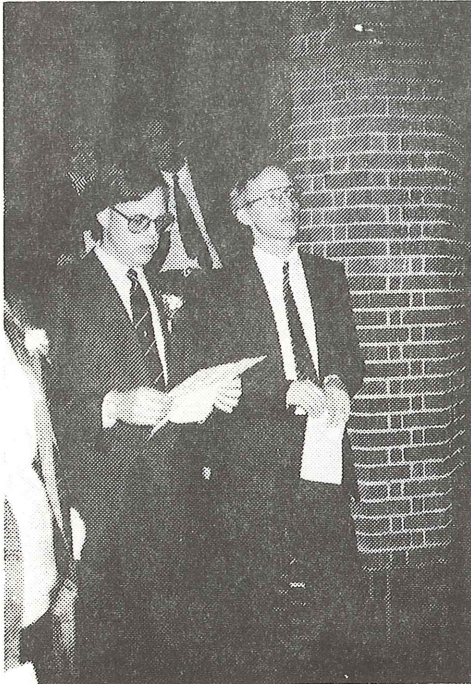

Dorine van der Klei als voorzangster van de aloude schoolliederen. De tekst was voor de zekerheid aan een ieder uitgereikt.

Foto: Paula van Cleef, Inghemshul

OLO-bestuurslid Maarten Lemberger tijdens het schoolied, in gezelschap van de rector, die kennelijk de tekst van buiten kent.

VERSLAG VAN EEN OPTREDEN MET THERAPEUTISCHE WAARDE

Toen ik in het najaar van 1987 aan Dorine van der Klei vroeg of ze als eerste oud-leerling voor ons wilde optreden was haar eerste reactie: "Dan sta ik tóch nog eens op dat podium in de aula". Ik vermoedde dus de aanwezigheid van een onverwerkt verleden, en dat klopte.

Dorine lardeert vervolgens haar optreden met treffende anecdotes. Tussen Marlène Dietrich, Mae West en Nina Hagen door rekent Dorine af met haar verleden.

Zij, uitgerekend zij - de enige leerling met show-bizz ambities - mocht niet meedoen met de onder leiding van de heer Schraa georganiseerde shows. Haar benen zouden te kort zijn geweest (voor de Can-can zeker). Dorine levert ter plaatse het bewijs dat het met dit euvel best in orde is gekomen. En zo hebben we meteen een leuk bruggetje naar Marlène.

De heer Schraa, van wie Dorine niet weet dat hij in de zaal is, wordt ook nog als lieve vaderfiguur opgevoerd. Toen ze eindexamen had gedaan voegde de rector (Van den Broek) haar bijtend toe: "gefeliciteerd, maar je hebt het niet verdiend!". Tranen uiteraard en toen legde Schraa zijn troostende arm om haar schouder en gaf haar zijn mooie witte zakdoek, die hij overigens nooit meer heeft teruggezien.

Die woede van de rector was o.a. gewekt door Dorine's alternatief gedrag. Dorine: "ik was het eerste meisje dat met Rock 'n Roll kousen op school kwam". Daar werd ze dus ernstig voor berispt: het mocht niet nog eens gebeuren. Maar het gebeurde dus wél nog eens. Sterker nog: Dorine haalde de pers!

Zes weken later kwam de rector het lokaal binnen, zwaaiend met de Libelle, waarin een artikel met foto's over Dorine's Rock 'n Roll kousen en met vermelding van de naam van de school. Die naam was dus nu besmeurd... De rector: "ik hoop dat je je later ook nog eens zult lenen voor een interview in een behoorlijk blad". Hetgeen gebeurde.

Ook mevrouw Thiebout, docente Frans - aanwezig in de aula en niets veranderd - had zo haar problemen met het fenomeen Van der Klei. Dorine: "ik zong eens op een schoolfeestje het befaamde lied "Paris Canaille" zonder ook maar iets van de inhoud te begrijpen. Daar kwam madame Thiebout later op terug. Ze keurde mij na het zingen van deze vunzigheid nauwelijks nog een blik waardig".

"Ich hab keine Lust meine Pflicht zu erfüllen, für mich nicht, für dich nicht, ich hab keine Pflicht...". Deze tekst van Nina Hagen rolt tegen het eind van Dorine's optreden over het toneel. Dorine, bijgestaan door haar vaste begeleider en haar zoon, deed meer dan haar plicht: ze trad veel langer op dan afgesproken, maar dat kwam misschien wel omdat er nog zoveel onbetaalde rekeningen met "het Amsterdams" te vereffenen waren.

Dorine, bedankt!

Donald Koppel

ONTVANGEN

Beste oud-Lyceïsten,

23 februari 1988

Ik heb zulke goede herinneringen aan mijn Lyceumtijd dat ik het niet kan laten om mijn aanmelding als lid van de herleeft OLO te vergezellen van een brief.

Vanaf het moment dat ik in 1929 in de Aula werd opgenomen in de Lyceumkring tot, na het eindexamen in 1935, "de kring voor het laatst werd gesloten", waren die jaren een "mieterse" tijd, zoals we dat toen noemden. We deden het tegenover elkaar wel voorkomen of we die bijeenkomsten in de Aula een beetje poespas vonden, maar in ons hart vonden we het toch wel een indrukwekkend gebeuren, dat opnemen in - en verlaten van de schoolgemeenschap met orgelspel en Lyceumlied.

Wanneer je in de maatschappij om je heen hebt kunnen kijken begrijp je pas goed wat een voorrecht het eigenlijk was dat je op dat Lyceum hebt kunnen zijn. En dan ben je ook pas goed de zin en de waarde gaan doorgronden van die bijeenkomsten in de Aula; van de spreuk die je meekreeg bij je intrede in de schoolgemeenschap (de spreuk die wij meekregen was: "Indien 't Ghemeen U roept, besorgh het als Uw eigen") en van de strekking van het "Ick Dien".

Het was, - en ik hoop dat het nog zo is -, een voortreffelijke school, dat "Lyceum van Gunning". Terecht werd de school zo genoemd, want zijn ideeën lagen eraan ten grondslag. En hij was het die een uitgelezen docentencorps om zich heen had weten te vormen.

Tot op de dag van vandaag ben ik Van Delft dankbaar, Drs. P. van Delft, leraar oude talen. Een klein, gedrongen mannetje met een ontzaggelijk brede hals, bij voorkeur gestoken in een groen hemd met fel gekleurde das. Een heel bijzonder, fijn besnaard mens die op zijn tijd in plaats van Latijn of Grieks, voordroeg uit de "Mei" van Gorter of "Jaapje" van Van Looy. Maar hij was het ook die ons vertrouwd maakte met de betekenis van de Renaissance, door een reis naar Florende en Rome. Een reis die we maandenlang voorbereidden met lezingen over de voornaamste kunstenaars uit die tijd.

Die veelzijdigheid vond je ook terug bij mijn Oom, Dr. Alwin Kettner, Hoofd van de HBS-afdeling, die vanaf het eerste uur mede vorm heeft gegeven aan het Lyceum. Ze zeiden van hem dat hij de domste meisjes wiskunde kon bijbrengen. Maar hij viel ook in voor een leraar oude talen en behandelde met het grootste gemak hele passages uit de Ilias of Odyssee.

En zo zijn er nog tal van andere docenten aan wie je met genoegen en dankbaarheid terugdenkt. Om een typisch voorbeeld te noemen, M.J. Langeveldt, "de Meester", zoals hij werd genoemd, die onvergetelijke leraar Handenarbeid in de Onderbouw.

En dan Wolkenland! Wat een herinneringen aan Wolkenland! Welke school had zoiets in die tijd? Op welke school ging je met je klas een

---

week naar buiten om geconcentreerd een bepaald onderwerp te bestuderen? En wat een plezier had je daar niet. Wat een versterking van de onderlinge band!

Maar genoeg aan ontboezemingen in deze brief. Ik hoop dat OLO zich krachtig zal ontwikkelen en dat ik daarvan getuige moge zijn op het Lustrum in 1992.

Veel succes!

Mr Erick C.Kettner

HERINNERINGEN

Wij starten deze rubriek met Teixeira de Mattos, docent Engels, en verder voor elk vak - behalve gymnastiek - inzetbaar. Onderstaande anecdote gaat over het beruchte "paalstaan".

Teixeira de Mattos behoort ongetwijfeld tot de meest spraakmakende docenten die het Amsterdams Lyceum ooit heeft gehad.

Teixeira, of "tekkeltje" zoals hij door ons werd genoemd, was zijn (beroemde) Portugese afstamming goed aan te zien.

Klein van stuk, zeer zwart (later zwart/grijs) haar, donkere borstelige wenkbrauwen, waaronder een paar flitsende bruine ogen.

Het stemvolume was imposant, vooral als hij vloekte.... en daaraan bezondigde hij zich vaak.

In zijn lokaal op de tweede verdieping aan de noordkant heerste orde en tucht; er waren rijen met jongens en meisjes apart, met zo mogelijk daartussen een "brandgang", opdat eventuele zondige gedachten niet over konden slaan.

Wie of wat Teixeira was is mij nog steeds niet duidelijk. Hij woonde op een steenworp afstand van de school, samen met een omvangrijke bibliotheek.

Hij was niet getrouwd, althans niet met een menselijk wezen. Eigenlijk was hij getrouwd met school. Altijd aanwezig, ook op zaterdagmiddag: dan ontving hij met graagte de "strafklanten" van collega's.

Voor eigen strafklanten had hij een speciaal regime bedacht: het "paalstaan". Hij stuurde er nooit iemand uit, maar handelde alles intern af.

De standaardstraf was het zich één of meerdere ochtenden om acht uur "sharp" (hij gaf tenslotte Engels) melden onder de vóór zijn étage in de Valeriusstraat gesitueerde lantaarnpaal.

Een klasgenoot van mij trof dit lot ook eens.

Voordat ik verder ga is het van belang - voor de niet-insiders - te vermelden wat het doel was van het moeten verschijnen onder die lantaarnpaal: het dragen van tekkel's twee zeer zware tassen.

Iedere dag, jaar in jaar uit, en 's winters in het schemerdonker, sjokte er een donkere gestalte door de Corn.Krusemanstraat en over het Valeriusplein, met op een veilige afstand daarachter een zwijgende domoor met twee zware tassen.

Nadat mijn klasgenoot zich onder de lantaarnpaal had geposteerd was het wachten op het teken om de trap op te gaan om de eigenlijke straf, het sjouwen van de loodzware tassen, te ondergaan. Dat teken kwam dan eindelijk na ruim een kwartier.

Wat er nu gebeurde typeert, volgens mij, Teixeira de Mattos. De jongen belde aan en - goed opgevoed als hij was - groette hij de geliefde docent allervriendelijkst en stak zijn rechterhand uit als sluitstuk van de begroeting. Teixeira kijkt gefixeerd naar die ene uitgestoken hand en drukt deze niet; zegt enige tijd helemaal niets, begint dan op de hem bekende wijze te grommen, roept het Opperwezen aan en zegt.... "Blijf daar niet zo stom met die hand staan, lummel, pak die tassen liever aan".

De heer A. Teixeira de Mattos was
docent Engels gedurende ruim 20 jaar,
tot aan zijn pensionering in 1967.

Donald Koppel

MEDEDELINGEN BESTUUR

Het bestuur van de O L O wil in deze rubriek "Mededelingen Bestuur" allereerst plaats inruimen om dank te zeggen voor de vele positieve reacties die het bestuur ontving naar aanleiding van het initiatief van de Oud-leerlingen Organisatie (O L O) van het Amsterdams Lyceum nieuw leven in te blazen en dit o.m. vorm te geven door het samenstellen van het O L O -bulletin.

Eén van de brieven is werkelijk uit het hart geschreven en geeft zó precies aan waarom wij gaarne de schouders onder O L O zetten, dat publicatie van deze brief in dit O L O -bulletin plaats vindt.

Onze dank gaat ook uit naar alle oud-Lyceïsten, die zich als O L O -lid opgaven. Van de ruim 300 leden die zich hebben aangemeld heeft een groot deel ook prompt de contributie van f 15,- betaald.

Vanzelfsprekend zijn ook oud-docenten van harte welkom als lid van de O L O !

Als eerste docent mochten wij in onze gelederen opnemen Dr G.C. Krijn, rector in de jaren 1974/1985.

Het bestuur heeft de kwalificatie "buitengewoon lid" in 't leven geroepen en de heer Krijn als eerste buitengewoon lid ingeschreven.

Mogen velen zijn voorbeeld volgen!

Lidmaatschap OLO .

Het lidmaatschap O L O betekent:

- twee tot drie keer per jaar informatie over het Amsterdams Lyceum, oud-docenten en oud-leerlingen in de vorm van het O L O -bulletin;
- een jaarlijkse dies-viering met een thema, dat wordt ingevuld door oud-Lyceïsten;
- vanaf 1 januari 1989 adreslijsten per eindexamenjaar, voorzover wij over de adressen beschikken.

Ledenwerving

Het bestuur roept u op per klas te proberen, zoveel mogelijk adressen te achterhalen en aan ons toe te zenden. Wij zullen dan proberen door een eerste toezending van het O L O.-bulletin leden te werven.

OLO-Bulletin

Het bulletin zal haar definitieve vorm nog moeten krijgen. Naast een kort verslag van de evenementen zullen er mededelingen vanuit het bestuur in worden opgenomen.

Wij willen groeien naar een bulletin met vaste rubrieken. Eén daarvan, "Herinneringen aan docenten", wordt in dit tweede nummer van het bulletin geïntroduceerd. Een tweede vaste rubriek zou kunnen zijn "Herinneringen van oud-leerlingen".

Wij roepen u op voor deze twee rubrieken kopij te sturen aan onze redacteur Donald Koppel, Oostelijk Halfroond 42, 1183 GB Amstelveen.

Suggesties voor de Dies-vieringen en het bulletin zijn steeds van harte welkom!

Het bestuur

